हरी०

:॥ श्रीरूक्मीणीवल्लभश्रीपांडुरंग माः

आ० ३२

श्रीक्रीष्णनाथयेनमः॥ जयेजयेक्षीरसागरवीहारा॥ मछ्छरूपीयावेदोध्धारा॥माहाकपटीशंखासुर॥
वधुनीधर्मवाढवीला॥१॥ मंदराचेळधरुनीपृष्ठीवरी चौदारत्नकाढीलीसागरी कुर्मवेशम
घुकेठभारी भक्तकेवारिघुसाच्या॥२ रसातळाभृष्टीभाला सकळदेवांधावाकरातां॥वराहे
वेषरमानाथा॥ उर्वीदातावीरिघरीयेळी॥३॥स्तंभभेदुनयकसरा॥ वीदारुनठाकीले माहाआसुरा॥
प्रल्हादरक्षेकासर्वेश्वरा॥ नरहरीवेशधारका॥४॥दानलपवृत्तबळी॥ स्रापासीघुयाचेक
वनमाळी॥ त्रीभुवनदाठलेपायातळी॥ वामनवेशाकमळेशा॥५॥नाहीसवकक्ष्यवदनकाही
तीनसत्तकुनी वैमही॥ करुनीयाचीरंजीववोर्जर॥आज्ञापीपाहीवोच्यारसी॥६॥ वेत्रवण
बंधुरिक्षास्य॥ लेणबदीघातलेदेवत्रीदशे॥ मागल्लुबाधरुन श्रीरामवेश॥ आदित्यपुत्रेसो
डवीले॥७॥ लोचीलुआनेकदंदुभोलुस॥ द्वारकाधीशामनमतलांत॥साऊवकरुनीयाजा

(32)-1

आद्भुत ॥ पाडवरक्षीले नीजबळे ॥ २॥ कलयुगीलोकपरभष्पनाज्यो ॥ जीहीजवळरक्षीले:

कामक्रोध ॥ तयासिलुनबोलसीबक्ष ॥ लिव्हाआगाध्यदावीसी ॥ ३॥ सोचीलुसर्वेशाभीमातीरि ॥ कर

ठेउनीकटावरि ॥ प्रसक्षेनादंसिपठारि ॥ बलनंदाजेद्गुरु ॥ ४॥ येकतीसावेआध्याइकथन ॥ सस

भामाआणीप्रद्युम्न ॥ सर्वयादवआणीसपुर्ण ॥ गर्वहारणकेलत्याचे ॥ ५॥ सावरियेकदीवसीनारदमुनी ॥

स्नानकरिलासुरनंदिजीवनी ॥ तोमच्छआणीमच्छेणी ॥ रमलाहृष्टीदेखीले ॥ १॥ कायसंसारस्त्री

वीण: ॥ नाहिदेखीलापुत्रवदन ॥ आलाचीहाहेकरावायधुनी ॥ तीरस्त्रीलाहाणवाटेलकधी ॥ ३॥ १

तरिआलायेउश्रीकृष्णदरशण ॥ सोळासहश्रेरामासाळागुनरस्त्री ॥ येकस्याचीआलामागुन

करुसंलानवृधीका ॥ ४॥ वीसरलाजपतपआनुष्ठान ॥ हालीपेलराकुमकजीवन ॥ जवळीब्र

लवीणायेउनी ॥ म्हुलपुरासपावला ॥ ६॥ जेआनंतशेलीचीस्वामीणी ॥ जेआपीमायामनमल

प्रला॥ तोसेथे बैसला जगत्पति॥ उधव अक्रुर जवळी उभे राहती॥ वीजणे हाती
घेउनी या॥ २४॥ हरी म्हणे यावे नारद मुनी॥ आळीगंण दीधले त्ये क्षणी॥ म्हणे जीये
णे जाहले कोठोनी॥ कोठी आज्ञा करावी मज॥ २५॥ नारद वीचारी आंतरी॥ पर
म कपटी लाघवी मुरारी॥ आता होता रुक्मीणीच्या मंदीरी॥ आला कैसा बीबरी
द्वार॥ २६॥ तेथुनी उठोनी नारद मुनी॥ प्रवेशे दुसरे गोपीच्ये सदनी॥ तो कासे हा
सी घेउनी॥ सारीपाट खेळत असे॥ २७॥ हरी म्हणे नारद मुनी॥ म्हणुनी उभा ठाकले २
चक्रपाणी॥ सुखत पुजा करुनी॥ क्षेम वार्ता पुसत असे॥ २८॥ नारद म्हणे नाटकी
पुर्ण॥ यथ ही बैसला येउन मग प्रवेशे तो आणीक सदनी॥ तो मन मोहन नी
जला से॥ २९॥ नारद प्रवेसे आणीक सदना तरी॥ म्हणे कोण नीज काम चकावरी॥
येशी म्हणे स्वामी मुरारी॥ बैसा क्षणभरी नारद मुनी॥ ३०॥ तो तेथे रवय्यचीरे
कुरे॥ हीषीदेव बाळ मुनीचर॥ यक सदनी याव प्रवेश॥ मग करुन न केले आसे॥ ३१॥

पकाजेगजीवन॥ मजकर्मनाशीले पुर्ण॥ आज्ञानवैराण पडीयेले॥३९॥मगतेसाचवेगेनीघाला॥भागीरती
तीरासजाला॥ आनुतापेस जाला॥ श्नानासचालीला ब्रह्मपुत्र॥४०॥ जळीकरिताआघर्मण॥ तोमाया
नेदावीलेवीदान॥ दीव्यश्रीरुपआपण॥नारदजालेतेधवा॥४१॥रंभेजेसीरुपसुंदर॥ नारदीजालाम्हु
नीश्वर॥ तेथयेकयेकपुरुषआलातात्वार॥ कामातुरहोउनीया॥४२॥तेणसंगदेताचीतात्काळ॥ गरो
दरजाहालीतेव्हेळ॥ नवमासभरतासमुळ॥ प्रसुतजालीतेधवा॥४३॥तात्काळजालेसाठीपुत्र॥
हा प्रभवावीभवादीसवत्सर॥ नारदमुनीकरीवीच्यार॥ तेणेआनर्थथोरजाला॥४४॥मजलागलेश्रीयेचे ३
ध्यान॥ तोचीमीजालोनग्नतात्क्षण॥ मगकरीताजाहालाहरीस्मरण॥सोडवीयेषुनदयाळुवा॥४५॥
कीरताचीकीष्णचीतंन॥ पुर्वतजालाब्रह्मनंदन॥ बाहेरआलाश्नानकरुन॥मगलपदारुण
आचरला॥४६॥ येमनेमप्राणायामकरून॥ पालठाम्यीरुपीक्षमाध्यान॥श्नानासीघडघडीपुर्ण॥

(32) - 6

दोशत्रुण दग्धजाले ॥४७॥ जैसा परवंसदीप्त होये ॥ मग मृगपक्षी घरीली आश्रये ॥ तैसा ब्रह्मा
वीदांनें दोसें पाले ॥ नैआश्रीती कदापी ॥४८॥ जैसा ग्वाग्नीचे दोसें आपार ॥ ज्याम्लेहोला चीसं
हार ॥ तेतो नारदज्ञान सागर ॥ कैंचा वीखार उरले पै ॥४९॥ कैंचा कळंक रवीमंडली ॥ पापडेर ज्या
वी लीअली ॥ सदापवीत्र ज्वाळमाळी ॥ सासवो वळे कोण म्हणेल ॥५०॥ धुळीने न मळे कदा आंबर ॥
नीर्मळ कीं सर्वत्र फीरतो समीर ॥ देकुळप उता सागर ॥ नातो ढवळे कदापी ॥५१॥ नारद
तो चीश्रीकृष्ण ॥ दोघासी नाहीं भेदभान ॥ साबध्य करावया जाण ॥ कौतुक पु
र्ण दावीले ॥५२॥ आता ऐका सावधान ॥ द्वारकेसी काय जाले मौ वर्तमान ॥ रु
क्मीणीचा वंधु रुक्मया जाण ॥ भोजे कोट नगरी चसे ॥५३॥ त्याची कन्या पर
म सकुमार ॥ लावण्ये वंती नाम चेतुर ॥ ते प्रद्युमनासी दीधली सुंदर ॥ यथार्वी
धीउत्तम करनीया ॥५४॥ श्रीकृष्ण बळीराम रुक्मीणी ॥ छंपन्न कोटी याद

(32) -7

चर्म्नावणी॥ रूक्मीयाननगरेनेउनीया॥ सोहोळाकेला आपार॥६३॥ भगीणीपुत्रप्रद्युम्न॥ शांबरीलोसाक्षा
तमदन॥ सुंदरजयामालदेखोन॥ आपारआंदणदीधले॥६४॥ चोहोरसांगातघेवोनी॥ द्वारकेसीआला
चक्रपाणी॥ भोजादीपुरुषकेवळअसतानी॥ वेदपुराणीवंर्णीजे॥६५॥ पुढेरूक्मीयाचापुत्र॥ रूक्मध्वज[illegible]नाम
मसुंदर॥ साचीकन्याप्रभाक्षी चेतुर॥ आनीरूध्यासी दीधली॥६६॥ सकळयादवआणीदळभार
श्रीकृष्णप्रद्युम्नरोहीणीकुमर॥ रूक्मीणीरेवतीउत्साचर॥ समग्रळगमाणीले
आणीदेसोदेसीचे नृपमले॥ रूक्मीयाने लग्नासी आणीले यथाविधीलग्न ला
वीले॥ द्रव्येवेचीलेआपार॥६७॥ वस्त्रमंडपसोपरीचंदन॥ टांईटांईरजतस्तंभ वीना
जीत॥ देसदेसीराजेसमस्त॥ कौतुकार्थबैसले॥६८॥ बळीरामयादवसर्वबैसले
तोरूक्मीयासेका काये बोले॥ यान्नीद्युतखेळो वहीले॥ आचर्य म्हणे रुक्मा ग्रजे
रूक्मीयाआणीबळीरामखेळती॥ पाचवेनृपकौतुकपाहाती॥ रूक्मीयाम्हणे

पणा करानीप्रीती ॥ सरीरंग खेळला ॥ ६३ ॥ प्रथम केलासत्य ॥ त्याचा पण ॥ आवस्ये
ह्मणे संकर्षण ॥ पउला बाय श्रीमकनंदन ॥ जींकील जाहला तेधवा ॥ ६४ ॥ सत्य
टेकलेका ॥ बळीराम देता जाहाला ॥ मग लक्ष्याचा पण घातला ॥ तो डाव जींकी
ला बळीभद्र ॥ ६५ ॥ तो रुक्मीया असत्य स्वार्थ बोले ॥ ह्मणे मी डाव जींकीला याचे
के ॥ तो रेवतीवर ह्मणे ले वेळे ॥ आसत्य न बोला कपटीया ॥ ६६ ॥ रुक्मीया ह्मणे तुच
आसत्य ॥ म्या डाव जीकीला यथार्थ ॥ परम क्षोभला रोहीणीसुत ॥ मग पुसे स
मस्त रायासी ॥ ६७ ॥ हे हीरु क्मीया ऐसे बोलत ॥ आसत्य साक्षी देती समस्त
ह्मणे रुक्मीयान जींकीला येथार्थ ॥ मामीपोच तेपाहाहा ते ॥ ६८ ॥ रुक्मीया ह्मणे
आसत्य बोलता ॥ तुमचा जन्म गेला वनहला ॥ तुह्मी गोकुळी गुरे राखीली ॥ आ
सत्य तैथे सीकलेती ॥ ६९ ॥ तुह्मी दोघ ही आसत्याचे घर ॥ परम कपटी चोर ज्या

(32)-9

र॥ कपटेचीपेनले मथुरापुर॥ कंसासुर वधुनीया॥ ७०॥ मग काळयेवना भेणे
देरवा॥ समुद्रांतरचीली द्वारका॥ कपटे करुनी भीमक कन्येका॥ चोरुनीनेली
तस्कर॥ ७१॥ लेखु मीपाहातायेथ॥ परीमी सीक्षा लावीन तुम्हांत॥ द्वारका उच
लुन स्वहस्त॥ समुद्रामाजी टाकीन मी॥ ७२॥ म्याजीकीला आंसताजय॥ साक्ष दे
ती आवघे राव॥ तोदेव वाणी आंबरी आपुर्व॥ येकायेकी गर्जीनली॥ ७३॥ म्हणे ब
कीरामर्जीकीले यथार्थ॥ समस्त राजे पाहातीचंकीत॥ मग क्रोधावला रेवती
कांत॥ तोआयुध घेऊन वकीदीसेना॥ ७४॥ लोक क्षोया घेउनी स्वर्गे वोढय॥ उप्ता
टाकीला सरसोडुन॥ राम संरपरसंभ्रमो वउन॥ तो लाकाळहाटी सरसावी ६
ला॥ ७५॥ बळे भोवंडुन तेवेळा॥ रुक्मीयाचे मस्तकी घाव दिधला॥ सेत चुर्ण
पस्न जालाला॥ भागासमुद्रकलालाकाळ॥ ७६॥ जाहलायेकचीजये जयेकार॥

राजेपक्षोपाउलीसहर ॥ वकीरामस्यासी मुष्टीप्रहार ॥ बेके करुनी दीधले ॥ ७७ ॥ सम
स्तांचे पउज दास ॥ भंगाश्म उत्रामुधवाहात ॥ तैसेच सैन्य पळाले समस्त ॥ माहाआ
नर्थ देखोनीया ॥ ७८ ॥ नीज मंटपी होता रुक्मीणीवर ॥ जो त्रीभुवनच्या ळक सुत्र
धार ॥ नेथ धाऊन आला सवर ॥ लो रुक्मीयाच्ये बल देखीले ॥ ७९ ॥ नगराग्नीत से
रीर घातले ॥ त्याचे पुत्रा करी छत्र धरीले ॥ बोहर येऊनी ठेवीले ॥ द्वारकेस आले रा
मकृष्ण ॥ ८० ॥ यावरी प्याबुंवतीकुमर ॥ सांब नाम परम वीर ॥ माहायोध्या अनी
वार ॥ तेणे वीचीत्र येक केले ॥ ८१ ॥ दुर्योधन हास्तनापुरी ॥ त्याची कन्या रुपवती
सुंदरी ॥ तीचे सैंवर होतसे गजरी ॥ राजे समस्त मेळवीले ॥ ८२ ॥ दीव्यसभा केली
परीकर ॥ तेथे बैसले समस्त वीर ॥ रयारुढ होवोन कृष्णकुमर ॥ सांब तेथ पाव

ला ॥ ८३ ॥ तोही बैसला सभे भीतरीं मग मृगें गारुन आणी रुक्मीनावरीं ॥ दुर्योधन ह्मणे
(कुमरी आवधारी ॥ सभे भीतरी हे रायें ॥ ८४ ॥ यामाजी आवडे ज्या सुंदरा ॥ त्यासीं चमा
के घाली सत्वरा ॥ मग ते राजे चौफेर कीली सभा ग्र स्थीर स्थीर जाले से ॥ ८५ ॥ सांडुन
सांब उठीला त्या काळ ॥ ह्मणे हे कोण्या सदाळीक माळ ॥ सत्वर धावीन त्याचे पळ
(उवावे कहो उनिया ॥ ८६ ॥ ताकाळ नोवरी उचलीली ॥ निमीत्त्याधरीया वरी पालखी
द्वारका पंथ लेवेली ॥ पवन वेगे चालीला ॥ ८७ ॥ जेंबु कां त्ये सभे ठुन ॥ भाग आपला ६६
नेवो पच्यान्नन ॥ कीं सुधारस घट घेउन जाय सुपर्ण आकरमाळ ॥ ८८ ॥ त्याला
येकची हाहाकार ॥ आसमंत्का सीधावती नृपवर ॥ राव बंधु सी दुर्योधनु सत्वर
पाटीसी धावीनला ॥ ८९ ॥ कौरव ह्मणती हा केवढा धीट ॥ जैसा चौसैसस्त्यासी खट
चोर ज्या रघुरम नष्ट ॥ असत्य येक सर्व नसे ॥ ९० ॥ तो सेखे अवघे चींधावसी

(32)-12

सांबआटोपीला समरसी॥ ऐसे जाणोनीया त्वरीत गवी॥ रथ मुरडीला कृष्णसुत॥ ११॥
क्षण न लागता धनुष्य चढवीला॥ उरांस माने बाणसोडीला॥ श्वेताचे परवल पडले॥ नच
ळकेलेसे धवा॥ १२॥ धन्य धन्य राज म्हणत॥ बहुवासीय कला सुसत॥ मग मुख्य मी
ळाले समस्त॥ अस्त्रे घेतली चोकडोनी॥ १३॥ आंगीरु नले बहुलशेरा॥ तो क्षावी कव
जाला कृष्णकुमर॥ नागफासीघा लुनी सत्वर॥ दुर्योधन धरीयला॥ १४॥ हास्तनापु
रासी आणुनी॥ बंदी घावले ले क्षणी॥ आपुल्या मस्थाना वाजे गेले सेधवा॥ १५॥
कन्या तैसीच टेवीली घरी॥ तो नारद गेला द्वारकापुरी॥ हरीस म्हणे तेआवसरी॥
सांब पुत्र कोट लसा॥ १६॥ तो श्रीरंग म्हणे सेवेच्या कोटे गेला तेन कळे नारद म्हणे
बंदीशाळे दुर्योधन संरक्षीले॥ १७॥ सांगीतला सकळ समाचार॥ परम कोपला
यादवेंद्र॥ वेगेसीध्य केला दळभार॥ वाद्याचे गजर लागला॥ १८॥ तो पुढे करुन जो
पुन प्रद्युम्न॥ वीनवी श्रीकृष्णालागुन॥ काये मनुष्य दुर्योधन॥ यावरी आपण न

जावें ॥३९॥ जें बुकांचरी पंचानन ॥ कीं आलीं केवरी सुपर्ण ॥ खद्योतांवरी चंडकीर्ण ॥ पुष्यास आपण नीं घाल ॥४०॥
मी आला जालो जीस हरे ॥ घेउनी येलो होघे वोहोर ॥ समस्त कौरवांचे शेरीर ॥ बंधुच्या केवा
री छेदीन ॥४१॥ ऐसे वोलता मीनकेतन ॥ जाजव कीं आला संकर्षण ॥ ह्मणे कासया पाटवीता
प्रद्युम्न मीच जाउन आणीतो ॥४२॥ कौरव पांडव आप्त वर्ग ॥ यासन करावा युध्य प्रसंग ॥ मग
काय वोले रमारंग भोगींद्रासी तेधवां ॥४३॥ जरी तुमचे न मानी वचन ॥ मग आम्ही यावें कीं धा
उन ॥ मग हांसोनी बोले रेवतीरमण ॥ ऐसें जाणेन घडेचीं ॥४४॥ माझें वचन न मानीती पामर
तरी हे पालथे घालीन हस्तनापुर ॥ मग रथारूढ जाला त्रैपावतार ॥ उध्दव अक्रूर सही ८
तपैं ॥४५॥ गजपुरा समीप येउनी ॥ बळीराम राहीला उपवनीं ॥ दुर्योधनासी पाटवीले सां
गोनी ॥ जे आम्हासी भेटोनी जाईजे ॥४६॥ मग समस्त बंधु घेउन ॥ बाहेर आला दुर्योधन ॥
बळीरामासी भेटे येउनी ॥ सन्मान देउनी बैसवीला ॥४७॥ ह्मणे नेणतें पण आमुचा कुम
र ॥ पाहो आला होता सैवर ॥ कन्या घेउन गेला सत्वर ॥ परी तुम्ही वीचार नाहीं केला
॥४८॥ समस्तीं मीळोनी बांधयरीला ॥ आकर्षोनी बंदी घातला ॥ हे ऐकुन बहुत कोप

रुक्मीणीवरसुम्हावरी॥९॥रुक्मांर सींध करुन॥ पाटवीलहो लाद्धुमावरीमदन॥मग
आलीलयासावरुनी॥आलोतुमच्या दरुशगा॥१०॥नच दुर्योधन क्रोधावला बहुत॥
तुमी बहुत जाले रे उन्मत॥ ज्यात्याधर्मे द्वारका आल॥नादंत सुखे तेथे पै॥११॥बळेक
रोकरुनी न्यावीनोवरी॥हाकुळ धर्म तुमचे घरी॥आम्हासी ठावी ठीकापुरी॥सरीना
होनदी सर्वांसी॥१२॥तुमच्या कृष्ण आणी प्रद्युम्न॥आलात्यी येउ द्या युध्या लागुन॥य
थ्याच वाये करुन॥करीन कदन समस्तांचे॥१३॥ऐसे बोलोन दुर्योधन॥बंधुस
हीत गेला उठोन॥मगे रुक्मांर सीध करुन॥द्वारका पटण घेउ आला॥१४॥येरीकडे
सैन्ये वलार॥नीज बळे फीरवीनांगर॥हास्तनापुराचे सहर॥मध्य भागीरथीचा॥१५
मग हाळवीलानीज बळे॥सकळ नगर उळमळीले॥सदन रचीत ते वेळे॥लोक
पळती बाहेर॥१६॥बाळ घेउन कडेवरी॥नगराबाहेर धावती नारी॥मग रसातळा
जात सेधरत्री॥कळात काळ घोटवळा॥१७ मग भीस्म आणी द्रोण॥दुर्योधन ध

शीशाचे चरण॥ म्हणे कोपला रेवतीरमण॥ तो आला शांत कराजी॥१८॥ गंगासुत जे बोले
उत्तर॥ व्यर्थ धरीला सांब कुमर॥ कैसा शांत होईल भोगेंद्र॥ आनीवार क्रोध तयाचे
१९॥ दुर्योधन लागे चरणी॥ क्षमा करावी आजी ये क्षणी॥ राम म्हणे समुद्री नेउनी॥
नगर पालथे घालीन॥२०॥ तो कौरव स्मय तो उभचा नंदन॥ तोही आला पावेल मर
रण मग बोले वसुदेव नंदन॥ रेवतीरमण सेधवा॥२१॥ आमुचा कुमर पावला मर
रण॥ वरी समुद्रची देईल आणान॥ कृष्ण म्हणे ता गुरुपुत्र देउन॥ संदीपान तोष
वीला॥२२॥ गोकुळीं आसना जगजीवन॥ नंद यमुनेसी करीं स्नान॥ घेउन गेला
जळीं वरुण॥ कृष्ण माघारा आणीला॥२३॥ नंद रक्षीला वनीं सर्प गीळीला॥ गोकु
ळीं ताळकाळ हारीन सोडवीला॥ द्वादश गांव आग्नी गीळीला॥ गोकुळ सकळ
रक्षीले २४॥ आघासुर मुख पसरुन॥ म्हणे गोकुळ आवघे गीळीन॥ तो श्री

कृष्णउभाऱ्मीन्ची रोन॥ गोपाळआवघे रक्षीले॥२५॥ काळ्याउोहिंची सोद्द क केले॥ न
वलक्षगोपाळ म हपुपार ले॥ ते रूपाकटाक्ष हरीन उटवीले॥ मग दवडीले कालि
याल॥२६॥ सातवे वर्षी गोवर्धन॥ आगो ळीयावरी सप्त दीन॥ हा सआणावया
आसनंदन॥ उसीर काय लागे तंपा॥२७॥ निकुरदेखुन बहुत॥ चेरणी लागे
गंगा सुत॥ मयेआन्याय जाला तोसमस्त॥ व्याळी पोटा लयेचे केले॥२८॥ मगस
लोषोनी बळीभद्र॥ लाकाळ उपजीला नांगर॥ मग बंदीच्या सोडुन कुमर॥ वी
काके प्राय था वीधी॥२९॥ वोळरघे उनी या सांगाल॥ बळीभद्र॥ आला द्वारके
ले॥ वर्तमान सांगीतला कृष्णाल उध्यवआक्रुर तेथवा॥३०॥ यावरी ईंद्रप्रस्ती
धर्म असता॥ आपुर्व वर्तली यक कथा॥ द्रोपदी पाच्या सी तहुता पुर्वीच नमी॥
ली श्री व्यास॥३१॥ ते कथा सांगता समस्त॥ त रीवर्णावे लागल सारथ॥ पख

(32)-17

र लउभस भाव्ये ग्रंथ॥ म्हणोनी ध्यानार्थ बोलीले॥ ३३॥ आसो द्रोपदी वरकी॥
पांचा जणी॥ नारद दीवस दीधले वांटोनी॥ दोन मास बारा दीन सहनी॥
येक येकाच्या वर्षांत॥ ३३॥ पकाचा होला पुर्ण दीवस॥ मग आग्नी माजी करी॥
स्नान॥ दीव्ये सुची प्रुल होउन॥ मग ले जाय दुजीया कडे॥ ३४॥ जे कायती धर्मा
चे दीन॥ साले चै घास माले समान॥ आसो द्वीज आलाध्या वेन॥ आर्जुनाज्ञ
वकी सांगाव्या॥ ३५॥ मास्य। गाई वक्रोनी॥ आलाच्या नेत्मा पै टेयानी॥ कोग सोउची
ल कुजवाचोनी॥ पउनं हना सांगपा॥ ३६॥ गो ब्राम्हण हणती त्र तीपाल करी॥ धाव
वेगी रय पडीला॥ तो आवेनैश्चर्य पउ सुला॥ सेवका स्त्रारच मागलसे॥ ३७॥ सेवक
ल्हण तीपार्थ प्रती॥ धर्म द्रोपदी आहे येकांती॥ मग सकर पउले नीश्चीती॥ पार्थे
वीर लेध वा॥ ३८॥ मना माजी वीच्यारी आर्जुन॥ दईस कर्तालिक गोड नन॥ मग

पार्थ प्रवेशला सदन ॥ संभोग व्यसनी गुंतला ॥ ३९ ॥ सोडूच कलीयसेश्यनी ॥ पा
र्थ तीर्थाक्रमणी ॥ परी ब्राह्मणांची पायमेडीनी ॥ चरीटेउनी चालला ॥ ४० ॥ शस्त्र घे
उन गेला पार्थवीर ॥ रथारूढ धावे प्रतापशूर ॥ दैरेस सकारून समग्र ॥ गाई
सोडवी ब्राह्मणांच्या ॥ ४१ ॥ परी तो नकुली खुल ॥ पडीलास सांगे वंलाल ॥
स्त्रीपुरुषांची येकांत ॥ देखता दोष कायेव्यासे ॥ ४२ ॥ तव ते विचारूनी सांगती
बाल ब्रह्मासा घडली पाडा याप्रती ॥ सास प्रायश्चित्त नीश्रीसी ॥ तीर्थ सत्र ही उगवी
४३ ॥ घेउनी धर्माची आज्ञा ॥ पार्थ चालीला तीर्थाटणा ॥ तापसी होउनी याजा
णा ॥ पार्थवीर होउनसे ॥ ४४ ॥ वन तपोवन शैल्य सरीता ॥ जान्हवी आदी सम
स्तास शीला ॥ सीव विष्णु क्षेत्रपालला ॥ सन्मये ब्रह्म अर्जुन ॥ ४५ ॥ केदार द्वा
रीद्वार बदरी ॥ द्वादश ज्योतीर्लींग प्रथ्वीवरी ॥ तील की पार्थ अनुक्रम करी

स्नान दान वीधीयुक्त ॥ ४६ ॥ कामीकवनीं अवेशला पार्थी ॥ तो सीवाचा अनुष्टान ॥ स्थ
ळ तेथ ॥ दाउ कन ससाकुंटीसुत ॥ जाउन बैसला तेवांही ॥ ४७ ॥ आर्जुन वैसला थ्या
नस्थ ॥ तो उमावर पातला तेथे ॥ तापसी देखोन ह्मण त ॥ तु का येथ वैसलासी
॥ ४८ ॥ मग तो बोले आर्जुन ॥ तुज बोलावया कायकारण ॥ सीव ह्मणे हे माझे स्थान ॥
तु कोण येथ बैसावया ॥ ४९ ॥ आर्जुन ह्मणे तेवेळा ॥ तांव कायेतुसा अंकीला
अैक आचीष कं रक्षो पला ॥ ह्मये तुज लागी मारीन ती ॥ ५० ॥ आर्जुने गांडीव च १०
ढवीले ॥ नीर्वाण बाण वरीयो जीले ॥ सीव पीनाक सांभाळीले ॥ युध्य मांडीले
निरवाण ॥ ५१ ॥ सीव आग्नी शस्त्र सोडीले ॥ पार्थे प्रजंन्य स्त्र याजीले ॥ सीव
वायु वारस्त्र कीले ॥ पार्थ सोडीले पर्वतास्त्र ॥ ५२ ॥ आसो शस्त्र होती बहुत ॥
लिहु के सोडीले हीमनक जा मस ॥ आवघी नीवारीली पार्थे ॥ निजसामर्थ्यक

रुनिया॥५३॥मग संतोष रु। आपर्णा वरु। ह्मणे धन्ये धन्ये तुम्हा हावीरा। प्रसन्न
जाहलो मागवर॥ नाम खुण सांगतु स्ही॥५४॥ मग तो बोले पंडु नंदन॥ श्री कृष्ण
दास नाम अर्जुन॥ मग सीव कीरीट कुंडल काढुन॥ प्रसाद दीधला अर्जुना
॥५५॥ मग सीवासी करुन नमस्कार॥ पुढे तीर्थ पाहे पंडु कुमर॥ त्र्यंबक आला जेथे
रामेश्वर दक्षण समुद्र तीक जे॥५६॥ करुनि यात्रेस्नान दान॥ पाहे रामेश्वराचे दर
शण तो तेथ आंजनी नंदन॥ महावीर देखीला॥५७॥ पुढे द्रोणु पाहिला आद्भु
त॥ शालयोजनं उंच केप रीयेत॥ हाणुमंता सी पुसे पार्थ॥ कोण्या सेतु बांधला हा॥ ४८
मारुती सांगे पुर्व वर्तमान॥ या मार्गे गेला रघुनंदन॥ तो प्रतापी रवी कुळभुषण॥
सेण्ये तु बांधी त्याला॥५९॥ हासोनी बोले वीर पार्थ॥ होये जीवडा रामाचे सामर्थ्य॥ निज
नीज बाणे का न बांधीला स्वेत॥ सीळा की नीमीत्य घाता च्या॥६०॥ हाणुमंत म्हणे

बाणाचा स्येतु॥ भंगेल जाणे रघुनाथ॥ येक येक वानेर जैसा पर्वत॥ कैंचा स्येतु
रगेल तो॥६१॥ पार्थ म्हणे मज ऐसा भासला॥ तरी त्या बाणाच्या स्येतु बांधीन॥
तो क्रोध आला हनुमंता॥ बांधे त्वता स्येतु आता॥६२॥ मी जरी येकला वरी
चढेन॥ तरी तुझ्या बाणाचा स्येतु मोडीन॥ पार्थ थोडेसे सेतु बंधन॥ करीता
जाहाला देखता॥६३॥ अचीत पाहावया पुर्णी॥ स्येतु बांधीला येक योज
न॥ म्हणे वळकटी करून॥ कैसा मोडोन पडे पाहे॥६४॥ आर्जुन म्हणे हे चीत्रा
फळ॥ जरी मोडोन पडे स्येतुल॥ तरी मी आग्नी काष्ट भक्षीन॥ तुही नीश्च
य बोले पा॥६५॥ हनुमंत म्हणे मज नाही मरण॥ जरी सेतु न मोडे माझे
न॥ तरी तुझे ध्वजी बैसेन॥ तुज आधीन होउनीया॥६६॥ मग पार्थ धनुष्य
चढउन॥ बाण सोडीला आभीमंत्रुनी॥ स्येतु आभंग केला तेक्षणी॥ म्हणे मा

उन टाकीलु ॥६७॥ ताणु मंलउ डोनी गगनी गेला ॥ तेथुन स्येलावरी पउला ॥
त्राणु मेणु नचुर केला ॥ मारुती गर्जीला भुभुःकार ॥६८॥ मोउला स्येलु देखो
नी ॥ पार्थे धनु त्रोटवीले धरणी ॥ बहुल काष्ट मेकउनी ॥ ढीग केला आसं साव्ये ॥६९॥
जाल वेह्ह चेतवीला साक्राव्ठ ॥ आकाशपंथ जाली ज्वाळ ॥ पार्थे स्नान वीधी
करुन बैसला ॥ नेम आपुला सारीला ॥७०॥ करनी आग्नीची प्रदक्षणा ॥ हृदई
आटवीला कृष्ण ध्याना ॥ कीरट कुंडल मदन लाल ॥ पीत वसन चतुर्भुजा ॥७१॥
जयजय श्रीकर धीरा ॥ हे मधुकैटभारे जग्नीवासा ॥ हे रमाधवा क्षीराब्धी
वासा त्राषत्नाई मुरुद्वारा ॥७२॥ हे रुक्मीणी वल्लभा जनार्दना ॥ हे कंसारे नरक
मर्दना ॥ हे मदसुदना निजसुखवर्धना ॥ मन्मथ जेनका श्रीरंगा ॥७३॥ हे भ
क्तवछला यादवेंद्रा ॥ हे केशवा दुरील कानना वैश्वनरा ॥ हे दानवारे समरथी
रा ॥ ईदीरावरा श्रीधरी ॥७४॥ हे माधवा नव पंकज पत्राक्षा ॥ हे आर्दयांत सर्व

सर्वसाक्षा ॥ करुणा आनी वीकल्प रक्षा ॥ कोण्हा परीक्षा न केजुसी ॥ ७५ ॥ तो द्वारके
सी जगन्नाथ ॥ कळकळा सर्कटी पडउला पार्था ॥ भक्त कैवारी रमाकांत ॥ आला धांव
तभ्यजबंधा ॥ ७६ ॥ द्वीज केश धरीले सर्वेत्रे ॥ म्हणे कोण आग्नीत्र वेन्हा कवीतसे
हाणुमतालागी साक्षेपे पुसे ॥ वर्तमान कैसे ते ॥ ७७ ॥ हाणुमंत सांगीतले वर्तमा ॥
न या उपरी बोले तो ब्राह्मण ॥ या गोष्टीस साक्ष कोण ॥ मज लागुनी सांगा ते ॥ ७८ ॥
मारुती म्हणे साक्षे नाही ॥ द्वीज म्हणे असत्य सर्व ही ॥ साक्ष नसता पाही ॥ वेदांत १२
चीं ऐसे बोलत ॥ ७९ ॥ तरी मज देखता रचावा भ्येस वरी उडी घाली आकस्मा
ता स ॥ मग पार्थाला ही हरीत ॥ मग भ्येतु रचवीला ॥ ८० ॥ गुप्तरूप जगजीवन ॥ ख्वा
ळे घालता खुदर्शन ॥ मग उडाला अर्जुन नीनंदन ॥ नीवाक पंथ तेथवा ॥ ८१ ॥
उडी घातली आकस्मात ॥ परी तैसाच आभंग आसे भ्येत ॥ वरी अद्भुको नीत ॥

हा०

हुनुमंत पकी घडे पडी यला ॥ ८२ ॥ जैसा सीघ्रेव री गोटा पडे ॥ तोउ सर्वों नी जाय ये येकी
के अपार्थ नी रखु न पाहे ब्रामणा कडे ॥ तो दान काधीन्हा वो ळखी ला ॥ ८३ ॥ ब्रामण
ह्मणे वायु सुता ॥ याचे ध्वज स्तंभी बैस जाला ॥ ते काय्य पुढे स्वरूप लहान ॥ अग
गर केऊ गोवींद ॥ ८४ ॥ आर्जुनास धरून वनमाळी ॥ मारुती चे हाती ते वेळी
देउन ह्मणे यास तु सांभाळी ॥ कृपा करून सर्वदा ॥ ८५ ॥ जाला पृथ्वीसी दैत्य भार
तुसी आणी पार्थवीर ॥ करु दुष्टांच्या संहार ॥ आकर्मीकार सर्वही ॥ ८६ ॥ रामावतारी
सेवा करून नै भजन करी केले उपकार पुर्ण ॥ आता सांभाळी आर्जुन ॥ ध्वजी बैसून
पाठी राखा ॥ ८७ ॥ तुज ऐसा कोणी ॥ वीर नसे या त्रीभुवनी ॥ कहनुमंत
लागला चरणी ॥ ह्मणे आज्ञा प्रमाण तुसी ॥ ८८ ॥ गुप्त जाला भगवान ॥ आला द्वारा
वती लागुन ॥ हणुमंताची आज्ञा घेउन ॥ चाली का आर्जुन ते धवा ॥ ८९

बा०

लि तो सुभद्रा श्रीकृष्णाची भगीनी ॥ देउ केँ होती अर्जुना लागोनी ॥ पार्थ तीर्थ क
रावयामें हीनी ॥ बहुत दीवस गेला आसे ॥ १० ॥ यावरी बळीभद्र केली विचारणा ॥
की सुभद्रा द्यावी दुर्योधना ॥ परी तें न ये कृष्णाच्या मना ॥ आंतरी यास ना पार्थ्या
ची ॥ ११ ॥ जो आला नाही वीर पार्थ ॥ तो दुर्योधना द्याची ठरवीत ॥ यावरी काय
करी रमाकांत ॥ निश्चयार्थ पुर्ण केला ॥ १२ ॥ इछलमनी श्रीकृष्ण ॥ ऐसे से समर्द
यावा अर्जुन ॥ तो वैकुंठनाथ ब्रह्म सनातन ॥ इच्छामात्र सर्व करी ॥ १३ ॥ तो
तीर्थ करीत पार्थ ॥ द्वारावतीस आला अकस्मात ॥ माहा प्रतापी वज्रकल ॥ १३
वेशीत नवो करवे ॥ निश्चील कोण्ही ही ॥ १४ ॥ श्रीकृष्णास हे रसांगेल ॥ नगरा
बाहेर यकम ईत ॥ माहात पोधन त्रला पर्वत ॥ तिर्थ करील पाल का ॥ १५ ॥
हैसे ऐकोनी जगजीवन ॥ हयेवोचे मर्कटाचे दर राग ॥ द्वारकेवाडे रये उन ॥

(32) -26

भेटला जाला तापसी या॥ १६ ॥ आलंरी कच्छ कीरचुण॥ भ्याला प्राण सरवा अ॥
र्जुन बाळे रपुसे कुसी कवण॥ कोण आश्रमी राहुल सप॥ १७॥ पार्थ म्हणे आम्ही ब्रम्ह
च्यारी॥ स्वइच्छा क्रीडतो पृथ्वीवरी॥ हरी म्हणे आमुचे नगरी॥ च्यात्तुमी सिक्रमावा॥ ८
तापसी राहीला च्यारी मास॥ श्रीकृष्ण आला मंदीरास॥ सांगे वसुदेवादी बळी
भद्रास॥ माहा तापसी आला आसे॥ १९॥ बळीराम आणी यादववीर॥ तापसीयास
भेटले समग्र॥ परी वसुदेव भगीनी पुत्र॥ न जाणती कोण्ही हे॥ २०॥ पार्थ नीयारे
वलीनाथ॥ घरासी आणी केम होताल॥ सर्व लोक भजे नीत्य वार्ता॥ नवल तेथ व
र्तलं॥ रेवती पार वती माहारा क्षी॥ तीचे यात्रेस यादव जाती॥ संकर्षण आणी
रमापती॥ नीघाली उग्रसेन वसुदेव॥ २१॥ श्रृंगारल्या च्यातुरंग दळभार॥ बळी
या यादव संपती सागर॥ वाद्ये वाजती आपार॥ सनया सुस्वर गर्जती॥ २२॥ देव
की मुख्य यादव वनीता॥ श्रृंगारुनी नभी च्यावीहुले सा॥ च्यातुर्य रासी सौभाग्य

सर्वथा। दीव्यव नाल बैसोनी पाळाला॥४॥ सामाजी श्रीरंग भगीनी सुभद्रा देवी का
वण्ये रवाणी। देवांगनाप संठी नागराणी॥ म्यल पाव रुन वोघा व्हीजे॥५॥ दमंयती
सुलोचे नापचं शेसदारा॥ मये कन्या रुप वंती नारा॥ जीच्या वीलोकीला वदन।
चंद्रा॥ लाजोनी जालीला का व्हा॥६॥ सकळ अंगा आंगा शोभीला। सुंदर नाही
स्थापरता याची भगीणीव सुदेव दुहीसा। जीचे रुप आनुत॥७॥ सघनन
से त्रेन भमंडची॥ तेसी मस्वकी मु[illegible] जाली। बीजवरा मीरवेभा व्ही॥ आकर्ण
नेत्र सुभद्रा॥८॥ केचीगुणने जासी बाणी। सेवीमु खउोल्लती कणी उचडीकीया
दीव्यरत्न खाणी॥ तैसी दशानी प्रभा फाके॥९॥ नेत्री सुभ्रांयाचे अंजन॥ नाचे त्राफ
रीध्व जदेरवोन॥ चंपकेळुन सकळ केचदन॥ पांइ पैंजण नेपुरे॥१०॥ आसोआसेखा-या
लीला दकभार॥ यादव कुळ नाचाली त्या॥ समग्र॥ सुवर्णसी बी केस सुभद्रा सुंद

१०

रा॥आरूढोनजातसे॥११॥तोउभयेपार्थदरूष्णरथी॥चेमुमाजीमीरवलजाती॥
जेवीपुरंधरबाचेस्पती॥येकासनीबेसलासे॥१२॥खुर्वणमयनीळखुभद्रारत्न॥फ
णीध्वजलखलखवीलदुकोन॥मानसीलेव्यापीलेमन॥वेदीछेमनलीकउच्ची॥१३॥
देखोनीहास्येवदन॥मन्मथजनकबोलेवचन॥आजीवरस्वकाद्व्येदेखोन
दैसेपाहलाकोणीकडे॥१४॥ब्रह्मच्यारीतुहीमहंत॥मखलीकडेगुंतलेचीत॥मग
बोलयेवीरपार्थ॥स्वीरहोयेजेसेकरी॥१५॥राजकोत्राच्चीरतलहला॥तेकेवीये
वीदुर्बकाच्याहाता॥यावरीकमलाभवाच्यापीता॥कयीसांगेपार्थाचे॥१६॥याचे
दुनिपरताजाया॥माजीयाहीच्येत्रेयंवनीबेसोन॥बाउनीयासुभद्रारहा॥पवना
हुनिजायेत्वरे॥१७॥कीरठीठोलवीमान॥यावरीरेवतीचेकाजाउन॥संकीपु

जनवन भोजन ॥ कालागयोनी संपादीले ॥ १९ ॥ समये पाहोनी क्षीराब्धीजामात ॥ ध
नंजयासी दावी प्रसंकेत ॥ लो सुभद्रेच्योल पार्थ पारिवेधीले ॥ २० ॥ सुभद्रा भावी म
नात ॥ पार्थ ऐसे दीसे मनात ॥ तो सेयेउचलोनी आकस्मात ॥ सेईनावरी घाल
ली ॥ रथावरेन जाला अर्जुन ॥ सुरत्र प्रस्थीचा मार्ग रक्षुन ॥ परम चपलेहुक
रुन ॥ आरुढ जाली मनोवेगे ॥ २१ ॥ मग हाक जाहली येकसरसी ॥ सुभद्रा घेउनी
गेला तापसी ॥ पुर प्रजये जकरासी ॥ ऐसे यादव धावीले ॥ २२ ॥ प्रद्युमन सांबा १५
दीकुमर ॥ म गणवीध राध रालो लरकर ॥ देखोनी या वीराचा भार ॥ मुरडी ला र
हीपरथार्जुन ॥ २३ ॥ पार्थ आपुले स्वरूप प्रगट केले ॥ जे वरघ्या प्रमाण मीरवले ॥
सीला संतापहारण सेवके ॥ ध्वजी येउनी बैसका ॥ २४ ॥ गांडीवचाप टणकारु ॥

न सोडीले बाणा पाठी बाण ॥ जैसा जळधारा वर्षे घन ॥ गेले भुलोन यादव ॥ २५ ॥ द्रा
रुण आर्जुनाच्या मार ॥ कोण्ही उभे न राहेली समोरा ॥ रेवतीवल्लभ समाचार ॥ श्रवण जा
ला सर्व ही ॥ २६ ॥ नापसीन केभ्रेसवाहान समीर नारोपे कोणा ला गुन ॥ रणपंडीत
सुजाण ॥ यादव सैन्य मोडीले ॥ २७ ॥ परम कोपला बळीभद्र ॥ सावरी मुसळ नांगर ॥
मनावळा से श्रीकर धर ॥ यासी तो वीर नायेपे ॥ २८ ॥ परम कोपला रेवतीरमण ॥
म्हणे नी ॥ पांडवी अर्थी केंतीन त्राक्र भलु रथासउच लुन पाल थे घालीन सागरी ॥ २९ ॥
वीर क्रोधावला समस्त ॥ परीनीवांन रुप पाहे आच्युत ॥ मग तो हलधर बोलतो
काय मनात ईछीतसे ॥ ३० ॥ हरी हाल णे लुमच्या सर्कड्ना ला ॥ कीं सुभद्रा व्यावी
वीर पार्थी संकर्षणा म्हणे आच्युता ॥ सर्व ही करणे तुम्हे हे ॥ ३१ ॥ दासांनी बोके ही

राव्यी जारमण ॥ कीरटीतुन वरीष्ट कोण ॥ सुभेद्रा सारीखे रत्न ॥ आणोनी द्यावी कोणा
सी ॥ ३२ ॥ नीवडुनीया राजहंसा ॥ मुक्ताफळ आर्पावीवायसा ॥ उपेक्षुन परीक्षउंवसा
जन्मांधा ज्ञाली रत्नव्यावे ॥ ३३ ॥ पंडीलन्नालपत्र द्वतुन ॥ नालमुखीसया चेआनर्ह शान ॥
कोटंणी पांचशोभायमान ॥ विकरली गेउन व्यर्थ ची ॥ ३४ ॥ सांडुन पार्थनरवीरेन्द्र ॥ कोणाते
लक्षणयुक्त आले पुरुष ॥ भ्रक्ता दुनी सोदर्येवी त्रयषजयाचे ॥ ३५ ॥ भागविकीवाप्रुजा
रमण लेवी धनुर्धर पंडील सुजाण ॥ तेजम्ची जैसा चउकीर्ण ॥ खलदंउणीहलाल जै
सा ॥ ३६ ॥ सौदर्येलारुण्य देखोन खलेपाले मीन केतन ॥ सर्वोतुनी वीराध लक्षणा ॥ त्री १६
तीयनंदन पंडुचा ॥ ३७ ॥ सावरी आने कईद मीसुत ॥ म्हणे धीरधार प्रलाप वंता ॥ जै
सा भासया कुनपार्थ ॥ कोणास द्यावी सुभद्रा ॥ ३८ ॥ ह्मसोन बोलेजनार्दन ॥ जरी सा
ग भीडाव समरीफजउन ॥ जानीवार पंडुनंदन ॥ मजला कदा नारोपे ॥ ३९ ॥ यादव से

नासकळे ॥ मन लोलाळाकळ धरून नेईल ॥ मगूळ हास संकट पडेल ॥ मज सोडवाव
याचे पुढली ॥ ४० ॥ ऐसे ऐकसाची वचन ॥ उगाच राहीला संकर्षण ॥ वीर श्री अनी
ळा ढळा गेला विस्मरण ॥ हरी वचन मेघ गर्जला ॥ ४१ ॥ नो वसुदेव देवकी येऊन ॥ करी
ती बकी रामाचे समाधान ॥ तुही सुभद्रा दीधली पार्थी लागुन ॥ यथाविधी लग्न क
रा ॥ ४२ ॥ ऐसे लेंही समाधान केले ॥ कीरटीस बोलाउ पाठवीले ॥ राम वसुदेव पुढे
गेले ॥ मीरवत आणीले पार्थासी ॥ ४३ ॥ यथासांग लग्न लावीले ॥ उग्रसेन आंग
र फोडीले ॥ च्यार दीवस गोड झाले ॥ आंदण दीधले अपार ॥ ४४ ॥ मग बोळवी
ला ध्वेल वाहान ॥ नीघे सुभद्रा संवे घेऊन ॥ यक सच छत्र सपूर्ण ॥ पुष्कर क्षत्री आक्र
मीयेले ॥ ४५ ॥ द्वादस वर्षे पुर्ण भरता ॥ सकल जन आला शक्रप्रस्था ॥ धर्म
भीमा माद्रीसुता ॥ भ्रमानंद उचंबळे ॥ ४६ ॥ धर्मास सांष्टांग नमन ॥ आदरे दी

धवेआलींगण॥ जैसेअरथ आणीरघुनंदन॥ चतुर्दशवर्षीभेटले॥ ४७॥ नघवा आलींगीआणीरासुत॥ तेवीभीम धरीलापार्थ॥ कंट जाला दृगदीत॥ एकाक्षये कभेट ती॥ ४८॥ गव्यास्य आणीशुकास्ये यासआलंगीयोगकेन्द्र॥ तैसेनकुळ सह्देवास॥ पार्थभेटे प्रीतीने॥ ४९॥ कृष्णाजन कामगीणी॥ साष्टांगनमीपाक शासनी सुभद्रासमरत्नाचे चरणी॥ नमस्कटेवी आदरे॥ ५०॥ वर्तमान सर्व सांगोन॥ सुभद्रेसी लालीधरून॥ पांचालीकडेगेला अर्जुन॥ बोलेहासोन कायेतेथ॥ ५१॥ अंतरी संतोष बहुत परीत्वेद्रोपदीबोलत॥ आलाईकडेमा येच्याकार्यार्थ॥ कांहींच नाही आणीजे॥ ५२॥ सध्याश्वास घेउन सांडुन॥ जुनी याचे काय कारण॥ नवीवस्त्रकेलीआवर्ण॥ राहीले जीर्णसहजची॥ ५३॥ मा (५९)

स्याभाग्यास नाही अंत ॥ आणी रुक्मणी भगीनी द्रोपदी विख्यात ॥ आनंदला
पारपार्थ ॥ हर्ष गगनी न समाये ॥ ५४ ॥ ब्रह्मानंद महाराज ह्रीनमणी ॥ उदय
पावला हृदयगगनी ॥ श्रीधर सुर्यकांत वनी ॥ उमेद आग्नी प्रगटला ॥ ५५ ॥ ते
णे जाळीले दुरीतकानन ॥ तो रुक्मीणी चीत्त च्यालक धन ॥ वर्षला स्वानंद जी
वन सीतळ सर्व पै केले पैद्य ॥ पांडव पाळका पांडुरंगा ॥ ब्रह्मानंदा वीजयी ॥
आभंगा ॥ श्रीधर वरदायका नी संगा ॥ कथा रसीक चालवी पुढे ॥ ५७ ॥ इति
श्रीहरीविजये ग्रंथ सम्मत हरीवंष भागवत ॥ परीसोत प्रेमळ पंडीत
की त्रीसावी मोआध्याये गोड हा ॥ ५८ ॥ सपुर्णमस्तु श्री कृष्णार्पणमस्तु
वोव्या २८० ७ ॥ ॥१७३४॥ ॥ ॥१७३४॥ ॥ ॥१७३४॥ ॥ ॥१७३४॥ ॥

५८

॥अध्यावलीससमास॥

५८

(32) -36